

Arrest

nr. 341 051 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat J. KEULEN, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 mei 2024 diende verzoeker een aanvraag in om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 10 januari 2025.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.05.2024 werd ingediend door :

[K.J.]

nationaliteit: Uganda

geboren te [...] op [...]1968

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 27.12.2006 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 17.01.2008 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 05.01.2022 diende betrokkene een tweede VIB in. Deze werd op 17.03.2022 onontvankelijk verklaard door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 02.09.2022 werd het beroep verworpen door de RVV. Op 03.04.2024 diende betrokkene een derde VIB in. Deze werd op 23.04.2024 onontvankelijk verklaard door het CGVS. De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 1 maand voor het eerste VIB, iets minder dan 8 maanden voor het tweede VIB en iets minder dan een maand voor het laatste VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van bijlage 19 indiende voor een verblijfskaart familielid van een burger van de Europese Unie, namelijk op respectievelijk 22.04.2010. Betrokkene kreeg hierop een F-kaart. Deze werd echter op 03.01.2013 ingetrokken met een bijlage 21.

Betrokkene haalt een langdurig verblijf aan in België. Echter, betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) op 14.02.2008, 03.01.2013, 29.04.2014 en 28.05.2024. Het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij alles in het werk diende te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat hij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven, dat de bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven dus niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar hij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene verwijst naar het arrest van de RVV dd. 29.10.2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van verzoeker. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene verklaart dat zijn centrum van sociale en economische belangen in België liggen en dat hij niets (geen bestaansmiddelen of huisvesting) meer heeft in Oeganda. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 38 jaar in Oeganda en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde

banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. In zijn laatste VIB dd. 03.04.2024 haalde betrokkene zelf aan nog steeds contact te hebben met zijn thuisland, namelijk met zijn broers. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Re-integratie-bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat hij blijf zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die hij zou hebben opgebouwd in België. Ter staving legt hij diverse getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 38 jaar in Oeganda heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verder haalt betrokkene aan dat, indien hij de aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen in zijn land van herkomst en jaren moet wachten top een beslissing, deze onderbreking van zijn leven in België een niet te verwaarlozen morele en materiële schade zou teweegbrengen en tevens een schending van zijn rechten. Echter impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Betrokkene legt tevens geen bewijzen neer dat een terugkeer een niet te verwaarlozen morele en materiële schade zou betekenen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Betrokkene toont tenslotte niet aan welke rechten er geschonden zouden worden omdat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen in zijn land van herkomst. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat zijn thuisland nu een vreemd land met vreemde gewoontes en een vreemde taal is geworden. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij geen enkele band heeft met Oeganda. Betrokkene is er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien herhalen we dat betrokkene zelf in zijn laatste VIB dd. 03.04.2024 heeft verklaard wekelijks contact te hebben met zijn broers in zijn land van herkomst om over de situatie aldaar te praten. De bewering dat zijn thuisland een vreemd land is geworden lijkt dan ook een blote bewering. Betrokkene verbleef verder ruim 38 jaar in Oeganda en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 en het vademecum van 21.09.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van

15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructies van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de

vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F, RvV arrest 229048 van 20.11.2019).

Betrokkene haalt aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV).

Betrokkene roept de duur van zijn verblijf (nl. een onafgebroken verblijf sinds 2006) en zijn integratie (nl. dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij zich goed kan behelpen in het Frans, dat hij Franse lessen heeft gevolgd, zijn werkbereidheid, zijn sociale bindingen, zijn vrienden- en kennissengroep, de getuigenverklaringen, de verinnerlijking van de taal – zeden en gewoonten, dat de Belgische samenlevingsnormen werden eigen gemaakt) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr. 112.863 van 26.11.2002)."

1.3. Op 10 januari 2025 treft verweerder tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: [K.J.]
geboortedatum: [...]1968
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Uganda*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [K.J.],

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij kinderen heeft in België.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene haalt niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker op: *"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 74/14 van de Vreemdelingenwet".*

Hij betoogt als volgt:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk,

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheids-plicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat ten eerste het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1, 1a : verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheids-plicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen niet bedoeld zijn als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk , maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland. De aangehaalde elementen vormen met andere woorden geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als t circonstances extraordinairesl (R.v. St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. YICCL1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar hun land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van langdurig verblijf en integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormen wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid en kan wel degelijk een reden zijn om dit verzoek te richten vanuit het land dat verzoeker beschouwt als zijn thuisland. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verwerende partij aanhaalt dat verzoeker zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Dat verzoeker hieromtrent de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat Verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Dat hij dit ook heeft aangetoond door verschillende getuigenverklaringen voor te leggen.

Verwerende partij meent dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker in zijn land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Verwerende partij gaat hier echter voorbij aan het feit dat verzoeker al lange tijd, te weten 18 jaar, in België verblijft en dat hij niet zomaar kan verwachten dat hij voor geruime tijd ergens kan verblijven.

Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Verzoeker kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) zijn langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen 2) zijn concrete omstandigheden in het licht van zijn duurzame integratie en 3) het totale gebrek aan dit alles in het herkomstland, één tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoordt.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden”.

2.2. Verzoeker zet in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schenden.

Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de motieven ervan zodat is voldaan aan het belangrijkste doel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen vereisen niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing een proportionele belangenafweging moet maken tussen het particulier belang en het openbaar belang, waarbij aandacht moet worden besteed aan de ongemakken die de toepassing van de wet met zich meebrengen. Wel moet in de motivering van de eerste bestreden beslissing tot uiting komen waarom de door verzoeker concreet

aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is in casu het geval.

Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hierin enkel het wetsartikel zou worden vermeld. Dit betoog mist manifest feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. De ruime theoretische beschouwingen inzake deze plicht die figureren in het verzoekschrift alsook de overtuiging dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd, kunnen bezwaarlijk leiden tot een andere conclusie.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker levert wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing werpt verzoeker op dat hij in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum *“omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure”*. De Raad ziet niet in en verzoeker verduidelijkt ook niet welke lopende procedure verweerder zou verhinderen om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven op grond van de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum.

2.6. Voorts is verzoeker van oordeel dat verweerder *“geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen”* maar hij concretiseert niet met welke situatie en elementen verweerder geen rekening heeft gehouden toen hij de bestreden beslissingen trof.

2.7. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing ontwikkelt verzoeker een theoretisch betoog inzake de draagwijdte van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er mag geen overmacht worden vereist, noch onvoorziene omstandigheden. Verzoeker legt echter niet concreet uit waar verweerder zulks zou vereisen in de eerste bestreden beslissing.

2.8. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Betrokkene roept de duur van zijn verblijf (nl. een onafgebroken verblijf sinds 2006) en zijn integratie (nl. dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij zich goed kan behelpen in het Frans, dat hij Franse lessen heeft gevolgd, zijn werkbereidheid, zijn sociale bindingen, zijn vrienden- en kennissengroep, de getuigenverklaringen, de verinnerlijking van de taal – zeden en gewoonten, dat de Belgische samenlevingsnormen werden eigen gemaakt) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr. 112.863 van 26.11.2002).”

Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen door te benadrukken dat hij in België duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd noch door zijn simpel betoog en overtuiging dat integratie *“echter zeer belangrijk”* is en *“wel degelijk”* een element is *“in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid en kan wel degelijk een reden zijn om dit verzoek te richten vanuit het land dat verzoeker beschouwt als zijn thuisland. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker”*.

Evenmin wordt hieraan afbreuk gedaan door verzoekers overtuiging *“Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de*

aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.” Verweerder dient geen enkele garantie op terugkeer te verschaffen. Wel dient verzoeker terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen waarover verweerder dan zal oordelen. Dat dit “jarenlang” in beslag zou nemen is niet meer dan een hypothetisch betoog en heeft bovendien geen uitstaans met de eerste bestreden beslissing. Een eventuele grief in dit verband kan worden ontwikkeld in het kader van een ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet in concreto ingaat op de volgende passage in de eerste bestreden beslissing: *“Verder haalt betrokkene aan dat, indien hij de aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen in zijn land van herkomst en jaren moet wachten top een beslissing, deze onderbreking van zijn leven in België een niet te verwaarlozen morele en materiële schade zou teweegbrengen en tevens een schending van zijn rechten. Echter impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Betrokkene legt tevens geen bewijzen neer dat een terugkeer een niet te verwaarlozen morele en materiële schade zou betekenen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”* Deze blijft bijgevolg overeind.

In de eerste bestreden beslissing kan nergens worden gelezen dat verzoeker zich *“bewust genesteld heeft in illegaal verblijf”*. Alleszins kan verzoeker geen steun zoeken in een arrest van de Raad van 29 oktober 2007 dat zou hebben gesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettige verblijfsperiode. Door opnieuw, zoals in de aanvraag, naar dit arrest te verwijzen toont verzoeker niet aan dat de volgende beoordeling van verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is: *“Betrokkene verwijst naar het arrest van de RVV dd. 29.10.2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van verzoeker. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”*

2.9. In de eerste bestreden beslissing kan ook worden gelezen:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 en het vademecum van 21.09.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructies van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F, RVV arrest 229048 van 20.11.2019).”

Ook deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen door zijn simpel bloot betoog, *“Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.”*

2.10. In de bestreden beslissing kan verder worden gelezen:

“Betrokkene verklaart dat zijn centrum van sociale en economische belangen in België liggen en dat hij niets (geen bestaansmiddelen of huisvesting) meer heeft in Oeganda. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen

familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 38 jaar in Oeganda en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. In zijn laatste VIB dd. 03.04.2024 haalde betrokkene zelf aan nog steeds contact te hebben met zijn thuisland, namelijk met zijn broers."

Verzoeker wijst erop dat verweerder voorbijgaat aan het feit dat hij al lange tijd, te weten 18 jaar, in België verblijft en dat hij niet zomaar kan verwachten dat hij voor geruime tijd ergens kan verblijven. Met dit betoog toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is dat verweerder uit het door verzoeker niet betwiste gegeven dat hij ruim 38 jaar in Oeganda verbleef, afleidt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker brengt ook niets in tegen de vaststelling, *"In zijn laatste VIB dd. 03.04.2024 haalde betrokkene zelf aan nog steeds contact te hebben met zijn thuisland, namelijk met zijn broers"*.

Verzoeker acht het *"traumatisch"* dat hij dient terug te keren naar zijn land van oorsprong om aldaar een machtiging aan te vragen, maar dit is niet meer dan een niet verder ondersteunde visie op zijn eigen zaak die de bestreden beslissingen niet aan het wankelen kan brengen.

Verzoekers overtuiging dat de eerste bestreden beslissing niet deugt, toont niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige, disproportionele of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de door hem ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van de voormelde bepaling. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers ruime theoretische beschouwingen inzake de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur.

2.11. Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.12. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoeker op:

"Schending van art. 8 E.V.R.M, in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

Hij betoogt als volgt:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen."

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 8 E.V.R.M. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt het volgende :

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

Dat verzoeker al geruime tijd, namelijk 18 jaar, in België verblijft.

Dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt.

Dat verzoeker verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen. Dat blijkt duidelijk uit de integratieverklaringen die werden bijgevoegd.

Dat het begrip 'privé-leven' meer omvat dan de relaties met nauwe familie. Dat het gaat om het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen en dat deze relaties zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. Dat het EHRM reeds aanvaard heeft dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM, 25 september 2001 PG. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; EHRM, 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat kan gesteld worden dat deze rechtspraak van het EHRM nog niet voldoende is binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (P. DE HERT, UVreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep" TVR 2002 n 03).

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten en dat aan zijn privéleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de regularisatie van het verblijf van verzoeker en het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe. Dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze ertoe leidt, dat in het eventuele geval van uitwijzing, verzoeker het land dat hij beschouwt als zijn thuisland en zijn vrienden moet achterlaten in schending met art. 8 EVRM. Dat, zelfs zonder uitwijzing, verwacht wordt dat verzoeker dit allemaal achterlaat, louter voor de vervulling van een formaliteit.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n o 34.155) alsook het artikel 12 E.V.R.M. of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsela

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker, Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Dat aldus ten gevolge van de schending van 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen_ de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden".

2.13. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat hij blijf zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die hij zou hebben opgebouwd in België. Ter staving legt hij diverse getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. (...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 38 jaar in Oeganda heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

2.14. Door loutert te verwijzen naar “verscheidene banden” die hij heeft opgebouwd met verschillende mensen, waarbij hij verwijst naar “de integratieverklaringen” die werden bijgevoegd, toont verzoeker niet aan dat de door verweerder gedane beoordeling “Ter staving legt hij diverse getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen” strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

Voor wat betreft het geschonden geachte privéleven, wijst de Raad erop dat een precair illegaal verblijf geen aanleiding kan geven tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont op geen enkele wijze concreet aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont.

Het is duidelijk dat verzoeker zijn privébelangen (kennissen en een privéleven) wil laten primeren op de vervulling van een “formaliteit”, d.w.z. het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland, maar hij gaat eraan voorbij dat dit een wettelijke verplichting is, neergelegd in artikel 9, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hiervan kan worden afgeweken in geval van buitengewone omstandigheden, waarvan in casu echter geen sprake is.

Verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt noch zijn theoretische beschouwingen over deze verdragsbepaling waarbij hij in fine nog andere registers opentrekt die niet nader uiteengezet worden (“het artikel 12 E.V.R.M. of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatie-beginsel... art.74/13 van de Vreemdelingenwet”) kunnen leiden tot een ander oordeel.

2.15. Het tweede middel is ongegrond.

2.16. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, werpt verzoeker op: “Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel”.

Hij betoogt als volgt:

“Verzoeker roept de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich in wat de beide beslissingen betreft. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen, Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, Het is de taak van uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.st. n o 82.301 van 20/09/1999, RvV n o 43.735 van 25/05/2010, Rvv n o 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n o 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat verzoeker immers al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Verzoeker is reeds geruime tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat dit in casu ten zeerste het geval is nu hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dat daarom terzake ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.17. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog. Ten eerste kan hij bezwaarlijk opwerpen dat hij een langdurig verblijf kent in België en “al de tijd ongemoeid werd gelaten”. Immers kan in de eerste bestreden beslissing duidelijk worden gelezen: “Betrokkene haalt een langdurig verblijf aan in België. Echter, betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) op 14.02.2008, 03.01.2013, 29.04.2014 en 28.05.2024. Het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij alles in het werk diende te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat hij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven, dat de bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven dus niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar hij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

Zoals al doorheen het gehele verzoekschrift kan worden vastgesteld, gaat verzoeker ook op deze passage niet in concreto in en ventileert hij niet meer dan gratuite overtuigingen en visies op zijn eigen zaak. Hiermee wordt niet aangetoond dat verweerders beoordelingen van de aangevoerde elementen zoals de bovenvermelde passage alsook de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk is.

Het ingediende beroep bij de Raad heeft geen schorsende werking en dus is er geen grondslag voor verzoekers betoog dat hij moet worden gedoogd in afwachting van een arrest in zijn zaak.

2.18. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA